

ЛУЧИЯ ДИ
ЛАМЕРМУР

ОПЕРА В 3
ДЕЙСТВИЯ

ОТ ГАЕТАНО
ДОНИЦЕТИ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

СЕЗОН 1972 — 1973

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890782

БЕЛЕЖКИ ЗА ПРЕМИЕРАТА

Доницети, както и Белини, не принадлежи към реформаторите на операта. Затова и общо използваните музикални форми на Неаполската школа не са били за него пречка да изрази своето изкуство. Все пак Доницети тръгва по пътя, който води от „концертиста“ опера към операта с по-сложна и задълбочена вътрешно-драматична линия. Този път е много дълъг. Доницети прави по него само първите крачки. В оперите му, съпроводеният от оркестъра речитатив, свързващ отделните музикални числа, на много места се съгъстява в по-ядрена тъкан, отколкото при неговите предшественици. За съжаление, текстът и музиката в неговите сериозни опери далеч не се покриват.

Романтичният сюжет на Валтер Скот съдържа контурите на действието на операта на Доницети „Лучия ди Ламермур“, премиерата на която се е състояла на 26. IX. 1865 г. в Неапол. Примитивността на цялостната драматическа разработка показва, как за композитора текстовата основа е била само претекст да се покаже певческа виртуозност.

Трябва да се отбележи, че Доницети, работейки в сферите на чувствата — радост, болка, гняв и други — са много добре музикално изразени.

В I действие, например, гневното избухване на Хенрих, когато се научава, че неговият неприятел се разхожда наблизо, е много убедително. Най-силно впечатление прави фантазията на композитора, в която показва мъката на героите си. Когато Лучия се научава от фалшивото писмо, че Едгардо се е увлякъл по друго момиче, не избухва високо, само тихо с дълбока болка проплаква. Мелодия, така разтърсваща, ни дава само да почувствуваме скритите горчиви сълзи. Пример, който можем да намерим само във Верди.

Тук е възможно да се направи едно сравнение с едно гениално произведение на световната драматургия, а именно Шекспировата драма „Ромео и Жулиета“. Правейки аналогично сравнение виждаме, че и тук основният проблем е любовта на двама млади хора, разделени от родовата омраза и натрапването на нежелан годеник. Драмата завършва еднакво — със смъртта на влюбените герои. От този епизод на Шекспировата драма черпи инвенция и режисьорската концепция при изграждането на операта. Естествено, тук не може да става дума за едно ме-

490895

ханично страдание. Двете произведения носят своята специфична драматична линия.

Първото действие се явява като експозиция на операта. Представа се пред зрителя враждата на двата рода, основа на драматургическите конфликти.

Втора картина ни въвежда в сферата на двамата влюбени — Лучия и Едгардо. Цялата сцена е израз на абсолютна романтичност. Техните чувства са необуздани, нежни, отчаяни. Предстои им разделяла. Следва клетва за вярност. Истински Ромео и Жулиета.

Трета картина е истинската развързка на трагедията. Лучия прочита фалшивото писмо. Брат ѝ я принуждава да се омъжи за Артур, за да спаси рода от разорение. Цялата картина е вече угрозяваща заплаха за приближаващата се трагедия.

Пета картина носи иронията на тая нагласена сватба и развихря трагедията до нейните най-високи точки.

Пета картина е кулминация на операта. Цялата сцена е почти заета от арията на полудяването на Лучия. Тя се развива като следствие на разгърнатата се трагедия. Атмосферата е силно експресивна. Това е един силно емоционален и психологичен момент от образа на Лучия, римиращ всички преживявания и психични моменти на нейната любов. Съзрява и един естествен завършек на образа ѝ. Пасажите и трилерите във вокалната линия тук се явяват като символ на душевното ѝ затъмнение.

Шеста картина е епilog. Към смъртта на Лучия се присъединява и смъртта на Едгардо — узнал истината. Това е един завършек на изградената по такъв начин действена линия.

Краят на операта израства като една истинска трагедия, много напомняща трагичния завършек и смъртта на двамата веронски влюбени.

Самата драма на Валтер Скот дава възможност да се развие действието в една по-разнообразна готично-ренесансова среда, което подпомага художественото оформление да се разгърне в един по-голям диапазон на възможности, освободен от сценичния натурализъм и носещ в себе си основния замисъл на цялата режисьорска концепция, духа на епохата и емоционалността на създалите се сценични ситуации.

Така нареченото представление има за цел да достигне до съвременния зрител, да подействува на неговия нов мироглед и да отговаря на новите му изисквания и вкусове.

Ц. А. Прохаска

ЛУЧИЯ ДИ ЛАМЕРМУР

опера в 3 действия

Либрето по романа на Валтер Скот „Ламермурската невеста“

от Салватор Камарано

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА

ЛОРД ХЕНРИХ АСТОН	баритон
ЛУЧИЯ, негова сестра	сопран
СЪР ЕДГАРДО РАВЕНСВУД	тенор
ЛОРД АРТУР БЪКЛОУ, годеник на Лучия	тенор
РАЙМОНДО, възпитател на Лучия	бас
АЛИСА, наставница на Лучия	сопран
НОРМАН, началник на стражата на замъка	тенор

Аристократи, гости на сватбата, пажове, стража.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Първа картина

Лорд Хенрих Астон споделя своето безпокойство с началника на стражата Норман, относно предстоящия брак на сестра му Лучия. Лучия отказва да се омъжи за избрания богат годеник и по такъв начин да стабилизира разклатеното положение на брат си. Тя се извинява с неотдавнашната смърт на майка им. Всъщност, тя обича друг. Когато се научава, че любимият на Лучия е неговият смъртен враг Едгардо, водач на неприятелската партия, Хенрих се заклева да му отмъсти.

Втора картина

Любовта на Лучия е изправена пред много изпитания. Лучия е изпълнена със страшни предчувствия, от които не може да я разсее дори и нейният любим Едгардо. Той е готов да се откаже от отмъщението си над рода Астон, но само ако Астон не му попречи в брака с Лучия. В противен случай е готов да изпълни своето обещание за отмъщение, за това, че Астон някога е унищожил неговото имение и е станал причина за смъртта на баща му. Едгардо заминава посланик във Франция. Двамата влюбени се разделят, давайки си клетва за вяност.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Трета картина

Лорд Астон успява да принуди Лучия за сватбата ѝ с лорд Бъклоу. С фалшифицирани писма той я убеждава, че Едгардо ѝ е изменил. Нещастната Лучия решава да изпълни желанието на брат си и със своя богат брак да му помогне.

Четвърта картина

В момента, когато Лучия подписва контракта за съюза си с омразния Бъклоу, в залата се втурва Едгардо и проклина Лучия, че е нарушила клетвата за вяност.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Пета картина

Лучия полудява от скръб и убива своя мъж. В пристъп на лудост си припомня щастливите мигове на своята любов.

Шеста картина

В гробницата на своите деди Едгардо се готви за дуела си с Хенрих, убеден все още, че Лучия му е изневерила. Скоро, обаче, се уверява в нейната невинност, научава се за постигналата я ужасна съдба и за смъртта ѝ, изкупила страшната ѝ лудост. Едгардо иска поне в смъртта да бъде с Лучия и пада прободен от собствения си кинжал.

